

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΕΚΔΑΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ 'Εν Ἀθήναις φρ. 18—'Εν δε ταῖς ἑκαρ. φρ. 16—'Εν τῷ ἔξωτ. φρ. 22.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΤΘΥΝΤΗΣ.

Θ Η Β Α Ι Σ.

Θῆβαι 20 Αὐγούστου 1881.

Και ἰδοὺ ἡμεῖς ἐν Θῆβαις, εἰς τὴν σεπτὴν γῆν τοῦ Ἐπαμινώνδα καὶ τοῦ Γκορτζῆ, τοῦ ἱεροῦ λόχου καὶ τοῦ Ταμείου Θῆβων.

Ὡ πῶς κατέπεσε τὸ μεγαλειόν σου, πτωχὰι Θῆβαι! Πῶς ἀπληθίσθησαν σύμπαντα τὰ ἔγνη τῆς παλαιᾶς εὐκλείας σου! Τῶν Ἀθηνῶν τοῦλάχιστον ὑπέρκειται ὁ φαλακρὸς λόφος τῆς Ἀκροπόλεως, ὡς σεβασμίᾳ ὀστεοθήκη προγόνων γιγάντων, καὶ ὅταν τις αἰσθανθῆ τὸν κόρον καὶ τὴν πληξιν καὶ βαρυνηθῆ ν' ἀναγινώσκῃ τὰ πρακτικὰ τοῦ Δημοτικῆ Συμβουλίου, εἰς τὸν ἀΤηλέγραφον, ὑψοῖ τὸ βλέμμα πρὸς τὸν ἀθάνατον βράχον καὶ συναντᾶται νοερῶς μετὰ τοῦ Περικλέους καὶ τοῦ Δισχύλου. Ἄλλ' αἱ Θῆβαι, ἀφ' ἧς ἐποχῆς ἔπεσαν οἱ Βοιωτάρχαι μετὰ τοὺς ὑπ' αὐτοὺς ἀνδρείους, ὕστατοι τῆς ἐλευθερίας πρόμαχοι ἐν Χαίρωνείᾳ, ἀνευρεθέντες μετὰ εἰκοσιδύο αἰῶνας, πιστοὶ ὡς στρατιῶται ἐν ἡ θέσει ἐτάχθησαν, αἱ Θῆβαι δὲν ἀνέστησαν ἔκτοτε. Τὰ τεῖχη αὐτὰ κατέρριψε βεβήλως ὁ μέγας Ἀλέξανδρος τῆς Μακεδονίας, καὶ αὐτὰ ἐζήτησε ν' ἀνεγείρῃ ἢ περιλάλητος ἑταῖρα, δὲν εἶναι εἰς θέσει ν' ἀνοικοδομηθῇ σήμερον οὐδ' αὐτὸς ὁ μέγας Ἀλέξανδρος τῆς Μεσσηνίας, μετ' ὅλην τὴν ὑποστήριξιν ἣν παρέχει ἀνάκαθεν εἰς τὸ κόμμα τοῦ ἡ ἄλλοτε μηδίζουσα πόλις. Δι' Θῆβαι ἐκοιμήθησαν ἔκτοτε καὶ κοιμῶνται ἔτι βαρὺν λήθαργον χαυνώσεως καὶ ἀδρανείας. Ἄν κατὰ τοὺς μέσους αἰῶνας ἐξηγέρθησαν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς καὶ ἐλαμψαν προσκαιρῶς μετ' ὅλην λάμψιν τεχνητοῦ βεγγαλικοῦ φωτός, δὲν ἦτο τοῦτο ἀνάστασις, ἀλλ' ὑπνοδασία. Δι' Θῆβαι θὰ ἐξεγερθῶσι μετὰ τῶν ἄλλων ἐλληνικῶν πόλεων ὅταν ἐκλίπωσιν ἀπὸ προσώπου τῆς ἐλληνικῆς γῆς καὶ οἱ Ἀλέξανδροι, ὡς οἱ Χαριλαοὶ καὶ οἱ Ἐπαμινώνδα καὶ οἱ Θρασύβουλοι καὶ οἱ λοιποὶ ἀρχαίωνομοι Κλεωνίσκοι ὅταν τὰ ἀρχαῖα τῆς μυθολογίας τέρατα ἐμφανισθῶσι καὶ πάλιν εἰς τὰ ἱερὰ ἔδαφ' ἧς καὶ ὁ πολιτισμὸς διαδράμῃ τὰ ἀγῶνα πεδία τῆς ὑπὸ τὸ σχῆμα μεταλλίνου πυριφλε-

γαῦς δράκοντος διαθέοντος ἐπὶ σιδηρῶν ράβδων μετὰ τοῦ κερανοῦ τὴν ταχύτητα, καὶ ὅταν ὁ δῆξυς συριγμὸς τοῦ ἀτμοῦ ἀποδιώξῃ τὰ τελευταῖα ὄρνεα τῆς βαρβαρότητος, τὰ περιπτάμενα ἔτι ὑπερθεν τῆς εὐκλεοῦς πόλεως.

Αὕτη εἶναι ἡ μόνη ἀρχαιολογικὴ παρέκβασις τὴν ὁποῖαν σκοπεύω νὰ κάμω εἰς τὴν περιγραφὴν μου, καὶ διὰ τοῦτο σὰς παρακαλῶ ν' ἀρκεσθῆτε, διότι μετὰ τὰ βλίττα, ἡ Ἀρχαιολογία εἶναι τὸ μόνον πρᾶγμα, ὅπερ δὲν ἀνέχεται ὁ στόμαχος μου. Ἄλλὰ καὶ ἡ περιγραφὴ μου δὲν θὰ ἦναι μακρὰ, διότι αἱ Θῆβαι, ὡς ὄλαι αἱ ἑπαρχιακαὶ πόλεις τῆς Ἑλλάδος, εἶναι πόλεις, εἰς τὴν ὁποῖαν ὁ ξένος ὀφείλει νὰ εἰσέλθῃ, νὰ μείνῃ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας ἂν θέλῃ νὰ τὴν ἴδῃ ὀλόκληρον, καὶ ἔπειτα νὰ φύγῃ, ἂν δὲν ἔχῃ τι καλλίτερον νὰ κάμῃ.

Μία μόνη ὁδὸς ὑπάρχει ἐν Θῆβαις, δυναμένη ν' ἀποκληθῆ ὁδὸς, καὶ αὕτη φέρει τὸ ἐνδοξον ὄνομα τοῦ Ἐπαμινώνδα. Αὕτη εἶναι ἡ μόνη ὁδὸς, λεωφόρος, avenue, boulevard τῶν Θῆβων. Δὲν εἶναι λίαν μακρὰ, ἀλλὰ σχετικῶς εὐρεία. Τὰ πεζοδρόμια δὲ αὐτῆς σκέπεται στοαὶ ξύλινα ἀποδίδουσαι περίεργον ὄψιν εἰς τὴν ὁδόν, ὑπὸ τὰ στεγάσματα δὲ ταῦτα κείνται παντοσιδῆ ἐργαστήρια, καφενεῖα δηλαδὴ καὶ καπηλεῖα, καὶ παντοπωλεῖα, καὶ φαρμακεία καὶ κουρεῖα καὶ σκυτοτομεία καὶ ἄλλα, bazar τῶν τινῶν, ἐν οἷς ὁμοῦ μετὰ τὰ στιλπνόχροα μανδύλια καὶ τὰς ζῶνας καὶ τὰ κάτοπτρα καὶ τὰ ξύλινα κοχλιάρια πωλεῖται καὶ πυρίτις καὶ ἱσκα καὶ πυρόλιθοι καὶ Ἰνδικόν, καὶ θειαφοκέρια καὶ λίβανος. Ὑπὸ τὰς στοὰς ταύτας καὶ ἐν τῇ ὁδῷ περιπλανᾶται δι' ὅλης τῆς ἡμέρας, ὁσάκις μάλιστα τύχῃ νὰ ἦναι εὐοχρῆσται, πυκνὸν πλῆθος, ἐνδεδυμένον τὸ ἔθνικόν φόρεμα κατὰ τὰ ἐννεὰ δέκατα καὶ χωρικοὶ πολλοὶ καὶ χωρικαὶ φέρουσαι γραφικὴν ἀναβολὴν, καὶ ἀθίγγανοι ρυπαροὶ καὶ δυσειδεῖς ἔστιν ὅτε, καὶ πωληταὶ κοκορετζίου φέροντες ἐπὶ ὄβελου τὸ ἐμπόρευμά των, καὶ πλάνητες λαχανοπῶλαι καὶ ὀπωροπῶλαι, καὶ ὅπερ μοι ἐφάνη περίεργον, πωληταὶ ἀμῶν καὶ τράγων ὀπτῶν, ἐν τῇ κοιλίᾳ τῶν ὁποῖων περιέχεται θάλασσα ἀληθῆς λίπους ἀναλελυμένου. Τὰ καφενεῖα εἰσὶ πάντοτε πεπληρωμένα θαμῶνων, καὶ οἱ ὑπηρεταί, μειράκια φουστανελοφόρα διαστάσεων λιλιπούτιανων, τρέχουσιν ἀκα-

τάπαντα περιφέροντες καρὲν καὶ ναργελέν. Οἱ νεώτεροι Ἑθναῖοι εἶναι πολυπράγμονες, καὶ διατηροῦντες φαίνεται καὶ σήμερον ἔτι τὴν ἄρχαίαν κατὰ τῶν Λακεδαιμονίων ἔχθραν, δείκνυνται ἐχθροὶ ἀσπονδοὶ πρὸς τὴν λακωνικότητα, ἢ δὲ *Μμα*, καθ' ἣ ἠδυνήθη νὰ πεισθῶ ἐξ ἰδίας πείρας, βασιλεύει κραταιὰ ἐκεῖσε. Κατὰ τὰς πολυώρους δὲ ταύτας λεσηνηίας, ὀλόκληρος ἡ πολιτικὴ τῆς Εὐρώπης τίθεται ἐπὶ τοῦ τάπητος καὶ διαμελίζεται, ἕως ὅτου βαθμηδόν, περιοριζομένου τοῦ θέματος, ἡ συζήτησις μεταπέσῃ ἀπὸ τὰ γενικά εἰς τὰ εἰδικώτερα, καὶ ἀπὸ τῆς συνεντεύξεως τῶν αυτοκρατόρων δεδῶσθαι εἰς τὴν προσεχῆ διάλυσιν τῆς Βουλῆς, ἢ εἰς τὰς διενέξεις τῶν ἐγχωρίων κομμάτων. Καὶ τὰ ἐγχώρια ταῦτα κόμματα, γνώρισμα ἀπαραίτητον, καὶ πληγὴ ἀνίατος ταυτοχρόνως οἷας δῆποτε *πλαχίστης* γυνίας τῆς ἑλληνικῆς γῆς, ἐρίζουσι καὶ ἀλληλοτρῶγονται μετὰ κάθου, καὶ βιαιότητος ἀκατονομάστου, ἢ κατὰστασις δὲ αὕτη γίνεται πρόξενος συνεχῶν συγκρούσεων καὶ ρήξεων πολλὰκις αἰματηρῶν. Οὕτω δὲ ἐνῶ ἐνίοτε ἡ ὁδὸς ἡραμεῖ καὶ τὸ πλήθος περιφέρεται ἀμέριμνον, αἴφνης, ὡς τρικυμία ἐν θαλάσῃ γαλινηαῖα, οἱ διαβᾶται συγκρούονται, περιδινοῦνται, συμπλέκονται, συνωθοῦνται, πίπτουσι οἱ πῖλοι χαμαί, ὑψοῦνται ῥόπαλα, ἀνασύρονται τὰ πιστόλια, ἀνασπῶνται, τρέχουσιν οἱ περιεργοὶ, ἀκούονται βοή, ἀλαλαγμοὶ φωναί, καὶ θραύονται αἱ κεφαλαί, ἀνευ προηγουμένης ἐριδος, ἀνευ λογομαχίας, ἀνευ ἀνταλλαγῆς ὕβρεων. Ὄταν δὲ τελειώσωσιν οἱ ἄνθρωποι, τότε ἀρχίζουσι οἱ κύνας, τὸ πλήθος τῶν ὁποίων μοὶ ἔκαμεν ἐντύπωσιν· οὐδέποτε εἶδον κύνας πλέον φιλέριδας, ἑλληνικωτέρους. Δὲν ἠξέυρω ἂν ἡ πρὸς ἀλλήλους αὕτη ἔχθρα τῶν ἐν Ἑθναῖσι κυνῶν προέρχεται ἐκ πολιτικῶν λόγων, ἀλλὰ κλίνω νὰ τὸ πιστεύσω, ἀφοῦ ἡ ἔχθρα αὕτη εἶνε τόσον βαθεῖα καὶ ἐπίμονος. Φρονῶ μάλιστα ὅτι τὸ νόσημα εἶνε κληρονομικὸν εἰς τὴν πόλιν, καὶ βλέπων ταῦτα εἶμαι βέβαιος ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ Ἑβροκλῆς καὶ ὁ Πολυνεῖκης ἀλληλοσφάγησαν, διότι ἀνῆκον εἰς δύο διάφορα δημορχικά κόμματα.

Μοὶ ἔκαμεν ἐντύπωσιν ἐπίσης τὸ ἐξῆς· τὰ ἔκτακτα συμβάντα ἀγγέλλονται εἰς τοὺς πολίτας τῶν Ἑθῶν, ὡς κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους διὰ τοῦ κήρυκος, κήρυκος ἀληθῶς εἰπεῖν βραγχοφώνου καὶ ἥκιστα καταλλήλου διὰ τὸ ἔργον τοῦτο. Ἀλλὰ τὰ ἔκτακτα συμβάντα διὰ τὰς Ἑθῶν δὲν ἔχουσι πολὺ τὸ ἐνδιαφέρον διὰ τοὺς παρατυχόντας ἐκεῖσε ξένους, ὡς ἡμεῖς, οἵτινες ἠκούομεν ἐκπεπληγμένοι ἐπισήμως ἀγγελλόμενον ὅτι ἀπωλέσθη ἡ ἡμίονος τοῦ δεινα, ἢ ὅτι ἡ δεινα ἀμαθῶ ἀναχωρεῖ δι' Ἀθήνας τὴν δεινα ὥραν, καὶ περιεμέναμεν ν' ἀκούσωμεν κάποτε διὰ τοῦ κήρυκος ὅτι ἡ ὄρνις τοῦ δεινα ἔδωκε τὴν ἡμέραν ἐκεῖνην δύο ὠὰ, καὶ ὅτι ἡ πέψις τοῦ ἀλλοῦ δὲν ἐγένετο τακτικὴ κατὰ τὴν παρελθούσαν νύκτα.

Ὁ νεώτερος Ἑθναῖος εἶνε, ὡς ἠδυνήθη νὰ εἰκάσω, κράμα δύο φυλῶν συγγενῶν, διότι πολὺ τὸ ἀλβανικὸν στοιχεῖον ἐνυπάρχει ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ ἐκεῖνη, ὅπου πλὴν τῆς πόλεως, ἡ ἀλβανικὴ γλῶσσα εἶνε ἡ ὑπερτερούσα. Διὰ τοῦτο εἰς τοὺς καταίκοις βλέπει τις ὁμοῦ μὲ τὴν ἑλληνικὴν πολυπραγμοσύνην καὶ ἀδολεσχίαν καὶ εὐφυῖαν τὴν ἀγέρωχον ἀκηδείαν καὶ τὴν ἱποτικὴν ὑπεροψίαν τοῦ πελαγοῦ. Ἐμπορεῖ τὰ ὑποδήματά σας νὰ ὠχριάσωσι βαθμηδόν καὶ νὰ καταντήσωσι λευκὰ ὡς τὸ γιλέκον τοῦ κ. Στεφανίδου· οὐδεὶς ὑποδηματοκαθαριστῆς θὰ παρουσιασθῇ νὰ τὰ ἀτιλῶσῃ. Ἀφικνεῖσθε εἰς Ἑθῶν καὶ φέρετε μεθ' ὑμῶν τὸν ὀδοπορικὸν σάκκον σας· ἔμπορεῖ νὰ μείνῃ ὁ σάκκος σας ἐπὶ τῆς ὁδοῦ μέχρι τῆς ἡμέρας καθ' ἣν θ' ἀντηγήσῃ ἡ ἀάλπιγγξ τῆς δευτέρας παρουσίας, ἀλλ' οὐδεὶς τῶν περιστοιχιζόντων ὑ-

μᾶς ἀέργων καὶ ῥακενδύτων παίδων προσφέρεται νὰ τὸν μεταφέρῃ, καὶ ἂν προτείνῃς τὸ τοιοῦτο, θὰ σοὶ στρέψῃ ὑπερφάνως τὰ ὠτὰ. Τοιαῦτα ἐπαγγέλματα ἐξευτελιστικά εἶνε ἰνάρμοστα πρὸς τὴν ἐθνικὴν φιλοτιμίαν καὶ ἀξιοπρέπειαν, διότι ὁ Ἑλλῆν γενναῖος φύσει Κουμουνδοῦρος, καὶ ὑπὸ πᾶσαν ῥυπαρὰν φουστανέλλαν καὶ ὑπὸ πάντα ῥακώδη χιτῶνα κρύπτεται ἐν ἔμβρουν πρωθυπουργοῦ. Εἰς μόνος ἀχθοφόρος ὑπάρχει ἐν Ἑθναῖσι καὶ οὗτος ξένος, ὅστις καὶ περὶ ὧν τυφλός, ἐν τούτοις διανέμει τὰ φῶτα καὶ τὸν πολιτισμὸν εἰς τοὺς ἀπογόνους τοῦ Πελοπίδα, διότι εἶνε . . . . ἰσημεριδοσώλης. Καὶ αὐτὰ τὰ ἀξιοπρεπέστερα βιοποριστικά ἔργα εἶνε ὀλίγα σχετικῶς. Καθ' ἑλὴν τὴν πόλιν ἐν καὶ μόνον ὑπάρχει ξενοδοχεῖον, ἀποκαλούμενον ξενοδοχεῖον τοῦ Ἰππου. Ἀλλὰ φοβούμαι μὴ ὁ ὕπνος σπανίως κατέρχεται νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ ἀγνωστον τοῦτο τέμενός του, ἀφοῦ ἐκ τοῦ ὑπ' αὐτὸ καπηλείου ἐξέρχεται νυχθημερὸν θόρυβος δυνάμενος ν' ἀφυπνίσῃ τὸν Ἐπιμενίδην ἀποκοιμισθέντα διὰ χλωροφορμίου.

Γυναῖκας δὲν εἶδα ἐν Ἑθναῖσι, καὶ ἂν εἶδα τιὰ, τὴν εἶδα ἐκ τοιαύτης ἀποστάσεως, ὥστε δὲν δύναμαι ἐν συνειδήσει νὰ πιστοποιήσω τὸ φῶλον. Ἡ ἑλλειψίς αὕτη ἐστενοχῶρει καὶ ἐμὲ καὶ τοὺς φίλους μου, οἵτινες δὲν ἠδύναντο εὐκόλως νὰ συνειθίσωσι εἰς τὸν ἀτελεύτητον αὐτὸν συγχρωτισμὸν μετὰ τοῦ ἀνδρικοῦ φύλου. Ἐγὼ μάλιστα βλέπων τὴν ἀληθῆ αὕτην Ἑθναῖδα πλήρη μοναζόντων καὶ ἀναχωρητῶν εἶχον ἀρχίσει νὰ καταργήσω καὶ αὐτὰ τὰ θηλυκὰ ὀνόματα, ἰνικαθητῶν αὐτὰ δι' ἀρσενικῶν καὶ νὰ λέγω τὸ ἀμᾶξιον ἰντὶ ἡ ἀμαξία, τὸ ἀστὺ ἰντὶ ἡ πόλις καὶ τὰ τοιαῦτα. Ἄν δὲν εἶχον δὲ μάλιστα ἰδέαν τιὰ τῶν νεωτέρων θεωριῶν, ἠθελον παραδεχθῆ τὴν αὐτόματον γένεσιν, ἠθελον πιστεύσει ὅτι οἱ ἄνδρες ἀναφύονται ἐκ τῶν ἐσπαρμένων ὀδόντων τοῦ δράκοντος ὡς ἐν τῇ μυθολογίᾳ, καὶ πιθανῶς ἠθελον καταλήξει εἰς τὸν ἐρμαφροδιτισμὸν. Τὰς εἰκασίας μου ὅμως ἀνέτρεψεν ἡ διαβεβαίωσις τῶν ξενιζόντων ἡμᾶς φίλων, ἐξ ὧν ἐπίσθην ὅτι αἱ γυναῖκες καὶ ὑπάρχουσι καὶ οὐδεμίαν τῶν φυσικῶν λειτουργιῶν παραμελοῦσιν, ἀλλ' ὁ πολιτισμὸς ὅστις καὶ ἐν αὐτῇ τῇ ἡμετέρᾳ πολυθρυλήτῳ πρωτεύουσῃ ἰγωνίζεται εἰσέτι ἐπώδυνον ἀγῶνα, ὅπως χειραφετήσῃ τὴν γυναῖκα, δὲν ἴσχυσε ἀκόμη εἰς τὰς ἐπαρχίας νὰ ἐλευθερώσῃ τὴν Βῦαν ἀπὸ τὴν δουλικὴν θητείαν τοῦ φουστανελλοφόρου Ἀδάμ.

Ἀξιοθέατα μέρη ὀλίγα ὑπάρχουσι, καθὰ προείπον ἐν Ἑθναῖσι. Μόνον ἴχνη τιὰ τοῦ ἀρχαίου τείχους τῆς Καδμείας, παμπληθεῖς ἀρχαῖοι τάφοι ἐσπαρμένοι ἀνά τοὺς παρακειμένους λόφους· εἰς ποσότητα ἀληθῶς ἐκπλακτικὴν, ἀλλὰ ἀνεσκαμμένοι καὶ σεσυλημένοι καὶ δύο πύργοι τετραγωνικοὶ, μόνον λείψανα τῆς φραγκικῆς κατακτάσεως. Οἱ δύο οὗτοι πύργοι οὐχὶ πολὺ μακρὰν ἀλλήλων κείμενοι, συγκοινωνοῦσι πρὸς ἀλλήλους δι' ὑπονόμου, τοῦτο δὲ κατέστη γνωστὸν μόνον ἀπὸ τῆς πρό τιμων ἐτῶν ἐπισκέψεως ἐκεῖσε τοῦ περιωνύμου Δὸν Κάλου τῆς Ἰσπανίας, ὅστις ἐγένεσκε τοῦτο ἐκ τῶν παλαιῶν τῆς οἰκογενείας τοῦ ἐγγράφου. Ἡ οἰκογένεια μάλιστα τοῦ ῥέκτου Βουρβῶνου, συνδέεται ἱστορικῶς μετὰ τῆς πόλεως τῶν Ἑθῶν, διότι ἐκεῖ κατὰ τὸν μεσαιῶνα, πρὸ ἱεραῶς εἰκότος τῆς Παρθένου, ἐχρίσθη ἱππότης εἰς τῶν προγόνων του, ἅτε δὲ ὁ τολμητῆς καὶ ἀθρόνος Rey, περιπλανώμενος εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ ἀρικόμενος εἰς Ἑλλάδα, διήλθε καὶ διὰ τῶν Ἑθῶν, ἐπεσκέψατο τὴν εἰκότα ταύτην, διατηρουμένην καὶ σήμερον ἔτι ἐν τινὶ τῶν τῆς πόλεως ναῶν. Μείζονα σημασίαν ἔχουσι τὰ νεώτερα κτίρια, τὰ κείμενα ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῶν Ἑθῶν, ἀναμνησκοντα σελίδας προσφάτους καὶ κατορθώματα ἐνδοξα τῆς

μεγάλης ημών ιστορίας. Τοιαύτα είνε τὸ στρατόπεδον, κείμενον εἰς ἡμισείας ὥρας ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς πόλεως, ἰδρυθὲν ἀντὶ δαπάνης ἐξήκοντα μυριάδων δραχμῶν, ὑπὸ τοῦ Δεληγεώργη, ἄλλοτε, ὅπως κατασκευάσῃ ἐν αὐτῷ ὁ φοβερός στρατὸς τῶν ἐφένδρων, ὅστις ἐμελλε νὰ προσέλθῃ μέχρι Κωνσταντινουπόλεως καὶ νὰ ἐκδιώξῃ τοὺς Ρώσους ἐκ τοῦ Ἁγίου Στεφάνου. Εὐτυχῶς ὁ φοβερός στρατὸς ἔμεινεν ἀπρακτος, πρὸς τὸ συμφέρον τῆς Ἑλλάδος, τὰ δὲ παραπήγματα ἐν οἷς ἐσκήνου καταρρέουσάντα, ἐπωλήθησαν ὡς ὑλικὸν ἄχρηστον ἀντὶ τιμῆς εὐτελεστάτης καὶ χρησιμεύουσι σήμερον πρὸς αὐλισμὸν ποιμνίων, τὰ ὅποια ἐπίσης εἶναι κινδυνώδη, διότι ἐνδέχεται νέος τις Ἀὐτὸν Κισσῶτ, πρῶτο-πουργός τῆς Ἑλλάδος, νὰ ἐκλάβῃ ἀντὶ στρατευμάτων καὶ νὰ διατάξῃ τὴν ἐκκίνησιν εἰς τὴν δι' αὐτῶν κατάληψιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Βλέπων τὰ ἐλευσινὰ ταῦτα ἐρείπια, μάρτυρα ἀφώνους, ἀλλ' εὐγλωττοὺς τῆς ἀκατονομάστου καὶ ἱεροσώλου σπατάλης, ἧτις ἐγέννησε τὴν εὐκλειᾶ ἐποχὴν τῶν πετωμάτων, σκέπτομαι διατὶ νὰ μὴ γείνω καὶ ἐγὼ ὁπλαρχηγός τότε, ἀντὶ νὰ κάθῃμαι νὰ γράφω ἀνόητα ἀρθρα ἡμερησίων, διὰ νὰ δυνηθῶ νὰ κλεῖ . . . τῶθω καὶ ἐγὼ, ὅπως ἐκλε . . . τῶθῃσαν τόσοι καὶ τόσοι ἄλλοι!

Μετὰ τὸ στρατόπεδον, ὁ προσκυνητὴς ὀφείλει νὰ μεταβῇ εἰς τὸ Ταμεῖον Θεῶν. Εἶναι τοῦτο μικρὰ διώροφος οἰκία, ἐπιμελῶς κεκονιασμένη καὶ φέρουσα πράσινα παράθυρα. Ἐξῶθεν αὐτῆς νομίζεις ὅτι ἀναστηλοῦται ἡ σεβασμία μορφή τοῦ Βελέντζα, νομίζεις ὅτι περιπλαντῶν περὶ αὐτῆς τὰ φάσματα τοῦ Γορτζῆ, τοῦ Μεγαπάνου, τοῦ Τομαροπούλου καὶ τῶν λοιπῶν ἡρώων τῆς συγχρόνου ἐποποιίας. Ἐν τῇ ἀπλῇ ταύτῃ οἰκίᾳ ἐτετέλεθη ἐν τῶν μεγαλειτέρων μυστηρίων τῆς νεωτέρας ἐποχῆς, ἡ ἐνσάρκωσις τοῦ Λόγου τοῦ Κουμουνδούρου ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Βελέντζα. Ἐν αὐτῇ εὐηγγελίσαστο ἡ οὐρανία φωνὴ τῆς πατρὸς τὴν ἀθάνατον ῥῆσιν «Ἐπὶ γῆς εἰρήνη, καὶ ἐν ἀνθρώποις Κουμουνδούρου εὐδοκία!» Ὁ Ταμεῖον Θεῶν! διερχόμενος πρὸ σοῦ ἀποκαλύπτω τὴν κεφαλὴν καὶ κρατῶ τὸν πῆλον ἀνά χεῖρας, ἔλπίζων μὴ ὡς ἐκ θαύματος εὐρεθῇ πεπληρωμένος γραμματοσύμῃ ἢ χαρτοσύμῳ. Ὁ Θεῶν! εἶσαι ἡ Βηθλέεμ τοῦ Ἑλληνισμοῦ, καθὼς ἡ Βρωμολίμνη εἶνε ὁ Ἰορδάνης αὐτοῦ!

Ἡ Βρωμολίμνη μοὶ ὑπενθύμισε τὴν δίψαν, καὶ ἡ δίψα τὸ ὕδωρ. Εἶναι τόσοσ ὠραῖον τὸ ὕδωρ τῶν Θεῶν δι' ἀνθρώπους μάλιστα φεύγοντας τὰ βακτηρίδια, ὥστε ἂν ἔμεινον ἐκεῖ ἦτο φόβος μὴ κατανηθῶ ὕδρωπικός, τόσοσ πολὺ ἐπινοῶν. Τότε δὲ ἐνόησα διατὶ ὁ Πίνδαρος, ζῶν εἰς ἐποχὴν τοῦ καλοῦ οἴνου, ἀπεκάλει ἀριστον τὸ ὕδωρ. Ἄν ποτὲ ἡ κακὴ μου τύχη μὲ καταδικάσῃ νὰ γείνω δήμαρχος Ἀθηνῶν, ἔχω σκοπὸν νὰ στέλλω τοὺς συμπολίτας μου νὰ πίνωσιν ὕδωρ εἰς Θεῶν, ὅταν διψῶσιν. Ὁ ἐφαρμόσω δηλαδὴ τὸν μῦθον τοῦ Μωάμεθ' ἀφοῦ τὸ ὕδωρ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἔλθῃ εἰς Ἀθήνας, πρέπει αἱ Ἀθηναῖοι νὰ πορευθῶσιν πρὸς τὸ ὕδωρ.

Μένων εἰς Θεῶν, ἀφοῦ ἐπισκεφθῆς πάντα τὰ ἀνωτέρω ἀξιοθέατα, ἀφοῦ συζητήσῃς πολιτικὰ ἐπὶ δύο ὥρας, ἀφοῦ παίξῃς καραμπόλαν ἐπὶ σφαιριστηρίου ἔχοντος ὄλας τὰς γεωγραφικὰς ἀνωμαλίας τῶν ὀρέων καὶ τῶν κοιλάδων καὶ σφαιρας κανονικῶς τετραγώνους, ἀφοῦ χορτασθῆς διαυγοῦς καὶ δροσεροῦ ὕδατος, σοὶ μένει μόνον νὰ πληρώσῃς καλῶς τὸν στόμαχον καὶ ν' ἀνέλθῃς ἐπὶ τοῦ δώματος τῆς οἰκίας, ὅπως ἀναπνεύσῃς τὸν καθαρὸν ἀέρα, καὶ θαυμάσῃς τὸ ἐσπερινὸν πανόραμα. Αὐτὸ ἐπράττομεν καθ' ἐσπέρας, κατὰ τὸ ὀλιγοήμερον διάστημα τῆς ἐκεῖσε διαμονῆς μας, ἐν συνοδείᾳ μετὰ τοῦ ξενίζοντος ἡμᾶς ἀγαθοῦ φίλου κ. Ἐπαμ. Δημητρίου, ὅστις τὸ λέγω μὲ κίνδυνον νὰ προσκρούσῃ κατὰ τῆς φυσικῆς του μετριοφροσύνης, ἀλλ' εἶνε τὸ μόνον μέσον ὅπως

ἐκφράσω αὐτῷ τὴν ζωηρὰν ἡμῶν εὐχαριστίαν — συνενοῖ ἐν τῇ πατριαρχικῇ φιλοξενίᾳ τοῦ οἴκου του τὰ σπάνια προτερήματα τῆς καρδίας του μὲ τὰς ζωηροτέρας ὁρμὰς τοῦ καλλιτέχνου καὶ τοῦ κοσμοπολίτου.

Ἐπὶ τοῦ δώματος ἱστάμενοι συνωμιλοῦμεν περὶ τῶν ἐξ Ἀθηνῶν νέων, ἐκάμνομεν ὑπολογισμοὺς περὶ τῶν ἀποθιγόντων ὑπὸ τοῦ τύφου, συνεζητοῦμεν περὶ τοῦ εἶδους τῆς ἀσθενείας καὶ τῆς θεραπείας, ἐνεθουοῦμεθα τοὺς φίλους μας, καὶ ὠκτιζομεν τὴν τύχην τοῦ «Ἀπόλλωνος» θηήσκοντος ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς ἡλικίας του ὑπὸ τυφοειδοῦς Τροβατόρε. Καὶ ἡ μνήμη τοῦ «Ἀπόλλωνος» ἐξήγειρεν ἐν ἡμῖν τὸν μουσικὸν οἶστρον, καὶ ἀκουσίως ἤρχίζομεν, ὑποτονθορίζοντες κατ' ἀρχὰς, ἐκφωνοῦντες κατόπιν ἅμὰ τι τῆς Λουκίας, τοῦ Φαύστου, τῆς Νόρμας. Καὶ ὅταν ἀπεκάμνομεν ἄδοντες, ἐστηρίζομεν τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς παλάμης καὶ ροφῶντες ἠδυπαθῶς τὸ σίγαρόν μας, ἀφιέμεθα εἰς ὄνειροπολήσεις.

Τὸ πρὸ ἡμῶν θέαμα ἦτο μαγικόν. Ἀχανῆς καὶ ἀτελεύτητος πρὸ ἡμῶν ἡπλοῦτο ἡ πεδιάς τῶν Θεῶν ἐκείθεν βουνά τινα ἀπέκρυπτον τὴν Κωπαῖδα· κατέναντι ἡμῶν ὁ Ἑλικῶν, καὶ πέραν ἀμυδρῶς ἐν τῇ Δύκῃ τῆς ἐσπέρας διαγραφομένη ἡ ἱερὰ τοῦ Παρνασσοῦ κορυφή. Ἑλικῶν, Παρνασσός! οἶα ὀνόματα ἀρχαιοπρεπῆ καὶ τρισέβαστα! Καὶ ἐν τούτοις ἡ γειννίασις τῶν ἀθανάτων τούτων τόπων δὲν κατάρθωσε νὰ δώσῃ ζῶην εἰς τὴν καταρρέουσαν ἑλληνικὴν ποίησιν καὶ προσῆλῶν τὸ βλέμμα νομίζω ἐν τῇ ὀμίχλῃ τῆς ἐσπέρας ἀναρριχώμενοι εἰς τὰς πλευρὰς τοῦ δυσπροσίτου κατοικητηρίου τῶν κορῶν τῆς Μνημοσύνης, τὸν κ. Ἀντωνιάδην κύπτοντα ὑπὸ τὸ βάρος ἑκατὸν πεντήκοντα τόνων στίχων τῆς Μεσολογγιάδος, καὶ τὸν κ. Μιστριώτην ἀναμένοντα ἐπὶ τῆς κορυφῆς καὶ κρατοῦντα ἐν χερσὶ τὸν στέφανον . . . τοῦ μαρτυρίου. Λάμψις ἐρυθρὰ φαίνεται ἐπὶ τὴν κορυφὴν τοῦ γηραιοῦ Παρνασσοῦ· τί συμβαίνει; Μήπως ποίμενες καίθουσιν ὀλόκληρον δάσος ὅπως ψήσωσι τὸν ἀμόνον τῶν, ἢ μήπως αἱ ἐννέα Παρθένοι ἀνδιδάσασαι τὰς ἐπικλήσεις, συνέλεξαν ὄλα τὰ ὀπτικά ποιήματα, τὰς τραγωδίας καὶ τὰς λυρικές συλλογὰς τοῦ Βουτσινάου διαγωνίσματος; καὶ ἐσχμάτισαν δι' αὐτῶν οὐρανομήκη πυρὰν;

Καὶ μετὰ τὰς φληναφίας καὶ μετὰ τὰ ἄματα, καὶ μετὰ τὰς ὄνειροπολήσεις, ἐπέρχεται ὁ ὕπνος, γλυκὺς, ἥπιος, εὐεργετικὸς καὶ ἐπικαθῆται ἀβρῶς ἐπὶ τῶν βλεφάρων μας, ὡς δεσποινίς ἐπὶ προσκεφαλαίων ἀνακλίντρου. Βλέπετε ὅτι ἡ γειννίασις τοῦ Ἑλικῶνος μὲ καθιστᾶ ποιητὴν, εἰ καὶ ἡ ποίησις μου εἶναι ὀλίγον . . . ὀπισθοδρομική.

Ῥίπτομαι λοιπὸν ἐπὶ τῆς μαλακῆς στρωμνῆς . . . ἀλλ' ἂν προπος, δὲν σὰς εἶπα τὸ καλλίτερον. Βίξέστερε ποῦ κοιμῶμαι, ἐγὼ ὁ φίλος σας, ὁ Bobb ὁ ἀλήτης, ὁ Bobb ὁ Βοημός; Φέρετέ μου τὸ σχῆμα, κύριοι! κοιμῶμαι εἰς κλίνην βασιλίσσης!

Ναί, βασιλίσσης! Τί μὲ κυττάζετε ἔκθαμβοι; Ὅτε πρὸ τριῶν ἢ τεσσάρων ἐτῶν μετέβησαν οἱ βασιλεῖς εἰς Θεῶν πρὸς ἐπιθεώρησιν τοῦ στρατοπέδου, ἡ αὐλὴ κατέλυσε εἰς τὴν αὐτὴν οἰκίαν ἐν ἣ καταλύομεν καὶ ἡμεῖς, μίαν τῶν κάλλιον διεσκευασμένων ἐν Θεῶν, ἡ δὲ Α. Μ. ἡ βασίλισσα Ὀλγα κατῶκει ἐν τοῖς αὐτοῖς δωματίοις, ἐν οἷς κατοικοῦμεν καὶ ἡμεῖς, καὶ ἀνεπαύετο ἐπὶ τῆς αὐτῆς κλίνης καὶ στρωμνῆς ἐφ' ἧς ἀναπαύεται ὁ δοῦλος σας. Ἄμα μοὶ κατέστησε γνωστὸν τοῦτο ὁ εὐγενὴς οἰκοδεσπότης, μὲ κατέλαβεν ἰσχυρὰ ἐντύπωση, καὶ κνισμὸς βασιλοφροσύνης διαρκέας μέχρι τῆς πρωίας. Ὁ βασίλισσά μου, ἐσκεπτόμην δι' ὄλας τῆς νυκτὸς εἰς ἐμὲ, τὸν ἐλάχιστον τῶν ἐλαχίστων ὑπηκόων σου, ἐναπέκειτο ἡ τιμὴ νὰ κοιμηθῶ ἐπὶ τῆς κλίνης σου, ἐπὶ τοῦ στρώματος ὅπου δηλαδὴ ἀνεπαύθη τὸ ἀβρο-

φιές και καλλίσχημον σῶμά σου! Και ἐγύριζον και ἐξαν-
γύριζον και ἤσυχαν δὲν εὕρισκον. Ἀποκοιμηθεὶς δ' ἐπὶ τέ-
λους εἶδα καθ' ὕπνου, ὅτι ἤμην βασιλεὺς μεγάλης χώρας,
βασιλεὺς συνταγματικὸς και ἀνεύθυνος βρασιλευῶν ἐπὶ ὀρί-
θων, γλεντῶν και τρυφῶν, και ἀφίνων τὸ ὑπῆκοόν μου νὰ
κακαβίζη και νὰ τίκτη ὡς, μὲ τὰ ὅποια ἐγὼ κατεσκευά-
ζον ἀδιακόπως ὁμελέττας. Τόσον δὲ ὠραία και ἀνετος ἦτο
ἡ τοιαύτη βασιλεία, ὥστε τὸ ὄνειρον διήρκεσε μέχρι τῆς
πρωτας.

Bobb

ΦΡΟΥ—ΦΡΟΥ

Ὁ τρίτος Βασιλικὸς ἐπίτροπος κ. Λιμπεράκης ἦτο ποτε
ἀντεισαγγελεὺς ἐν Πάτραις, ἢ μᾶλλον ἀντιπροσώπευε μίαν
ἀντεισαγγελέα, διὰ τὸ μὴ τὸν νόμον ἐπιτρέπειν τὰς γυναϊ-
κας εἶναι ὑπαλλήλους. Τόσο δὲ καλὰ ἐξετέλει τὸ χρέος τῆς
ἡ ἀδέσποτος δέσποινα εἰς ἣν εἶχε ἀναθέσει τὰ καθήκοντά
του ὁ νέος Β. Ἐπίτροπος, ὥστε ὁ τότε Εἰσαγγελεὺς Πα-
τρῶν ἔγραφε πρὸς τὸ ὑπουργεῖον: «Σηκώσατέ μου ἀπ' ἐδῶ
τὸν Λιμπεράκη και στείλατέ τον εἰς τὸν διάβολον!»

Τί καλοκάγαθος ὁ κ. πρωθυπουργός! Ἐνθυμήθη ἂν και
ἀργὰ τὴν εὐχὴν τοῦ Εἰσαγγελέως και τὸν ἔστειλε διαδοχι-
κῶς νομάρχην ἐν Χαλκίδι και Βασιλικὸν Ἐπίτροπον ἐν Τρι-
κάλοις. Ἀφοῦ ἐδιαβόλισε τοὺς Χαλκιδεῖς, τώρα διαβολίζει
και τοὺς Τρικαλιώτας. Τίποτε ἀπίθανον νὰ ἴδουμεν τοὺς
νέους ἀδελφοὺς μας και μὲ τὰ διακριτικὰ τοῦ διαβόλου ἐπὶ
τῆς κεφαλῆς των.

Σπουδαιοτάτην ἰθεράπευσεν ἔλλειψιν ὁ κ. **Γ. Πολυ-
χρονόπουλος** συστήσας ἵπποστάσιον, καθὰ βλέπει ὁ
ἀναγνώστης ἐν τῇ στήλῃ τῶν ἀγγελιῶν και συνάμα καταρ-
τίσας σχολὴν ἵππασίας. Ὁ κ. Πολυχρονόπουλος εἶναι ἐκ
τῶν συστηματικωτέρων δαμαστῶν, ὁ δὲ τρόπος τῆς διδα-
σκαλίας του ἐκ τῶν εὐκολωτέρων και πρακτικωτέρων. Ἐν
πρωτεύουσῃ ἔνθα τόσον ὀλίγας ἀφορμὰς τέρψεως ἔχει ἡ νεο-
λαία, ἢ ἐπιχειρήσεις τῆς συστάσεως σχολῆς ἵππασίας και
Ἰπποστασίου δέον ν' ἀποβῇ ἐκ τῶν δημοτικωτέρων. Ἀνάγ-
κη νὰ εἰσαχθῇ και παρ' ἡμῖν ἡ ἐλευθερία ἀνατροπῆ και νὰ
ἐντρέπεται ἡ νέα γενεὰ ὅταν καθυστερῇ τόσῳ πολὺ τῆς ἐν
Εὐρώπῃ νεολαίας. Βίς τὸ ζήτημα τῆς ἵππασίας θέλομεν
ἐπανέλθει. Ἐπὶ τοῦ παρόντος συνιστῶμεν τοῖς τε νέοις και
τοῖς φιλίπποις νὰ ἐπωφεληθῶσι τῆς ἀγαθῆς αὐτῆς εὐκαι-
ρίας, ἀκόμη και ἂν δὲν ὀνομάζονται Φίλιπποι.

Ἀφοῦ τόσοι και τόσοι θ' ἀποτελέσουν μέρος τῆς Βασι-
λικῆς συνοδείας δὲν βλέπομεν τὸν λόγον διὰ τὴν νὰ μὴ
προσληθῇ και ὁ κ. Μολοσσός ὡς προφυλακτικὸν ἐναντίον
τῶν συναδέλφων του ἐν Ἡπείρῳ και Θεσσαλίᾳ, και ὡς
πρόδρομος τῆς Βασιλικῆς πατινάδας διὰ τῶν παιδρωτάτων
ὀλακῶν του.

Ἐπ' ὀνόματι τῆς ἑλληνικῆς δημοσιογραφίας χαιρετίζομεν
τὴν μετὰ δεκαπενταετῆ ἀπουσίαν ἐντεῦθεν ἐπάνοδον ἐνός
τῶν διαπρεπεστέρων Ἑλλήνων δημοσιογράφων, λογίων και
πολιτευομένων, κ. **Ὁδυσσεὺς Γαλέμου.**

Μᾶς ἀρέσει πολὺ ὅτι ἄλλον δρόμον παίρνει ὁ Βασιλεὺς
και ἄλλον ὁ Κουμουνοδούρος διὰ νὰ φθάσουν εἰς Ἀχρίσαν.
Και ὁμως και οἱ δύο θὰ συναντηθῶσι εἰς τὸν ἐπίλογον τοῦ
ταξιδίου των, ὅπως πάντοτε *συναγτῶνται*.

Διοργανώσαμεν εὐρὺ σύστημα ἀνταποκριτῶν οἵτινες θὰ
μᾶς διαβιβάζωσιν ὅλα τὰ shokings και τὰ μὴ τοιαῦτα τῆς
νέας καθόδου τῶν Ἡρακλειδῶν. Θὰ ἔχωμεν περιγραφὰς πε-
ριγραφικωτάτας και τηλεγραφήματα τηλεγραφικωτάτα.
Ἄν ὁμως δὲν ἔχωμεν τίποτε ἀπὸ ὅλα αὐτὰ, τότε θὰ φανῇ
ὅτι ὅσα σήμερον ἀναγγέλλομεν δὲν ἔχονται ἀληθείας και
μᾶς συγχωρεῖτε!

Θέλετε νὰ μάθετε ψυχολογικῶς διὰ τί ἐστάλη τὸ *πεσέτσι*
ὁ Λιμπεράκης εἰς Τρίκαλα; Ἐνθυμηθῆτε ὅτι ἐξημέτισεν
Εἰρηνοδικὴς ἐν Μολάοις, τῇ ἐνδόξῳ πατρίδι τοῦ κ. Παπα-
μιχαλοπούλου. Ὁ θεὸς οἶδε πόσα ἐσκέπασεν ἐκεῖ ὡς Εἰρη-
νοδικὴς διὰ νὰ ξεσκεπασθῇ κατόπιν ὡς Βασιλικὸς Ἐπί-
τροπος.

Οὔτε ὁ Κυβιέρος δὲν θὰ ἐφύλαττε τόσῃν ἐπιστημονικό-
τητα εἰς τὴν βαθμολογικὴν κατάταξιν, οἷα ἐτηρήθη ὑπὸ
τοῦ *Ἀσομοδαίου* ἐν τῇ *γαλαρία* τῶν Ἀνδριάντων του. Μετὰ
τὸ Μνημεῖον τοῦ **Χοῖρου** ἐπώζοντος κρᾶνία, τύφους,
Ἐθνικὰ Πνεύματα, σκελετοὺς, ἀμέσως ἐπῆλθεν ὁ ἀνδριάς
τοῦ κ. ὑπουργοῦ τῶν Ἐσωτερικῶν μὲ τὸν Μεγαλόσταυρον
τῆς Σκούπας ὡς καθαριστοῦ τῆς πόλεως.

Ἄντι τοῦ α' διερμηνέως τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει πρε-
σβείας κ. Δρακοπούλου διὰ νὰ χρησιμεύσῃ ὡς τηλεφώνον
μεταξὺ τοῦ Βασιλέως και τῶν τουρκικῶν προσφωνήσεων
τῶν ἀγάδων και τῶν Μουφτίδων, καλλίτερον θὰ ἦτο ἂν
προσεκολλᾶτο εἰς τὴν Βασιλικὴν ὑπηρεσίαν ὁ κ. Καραπά-
νος· καλλίτερος Τούρκος δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ εὐρεθῇ ἄλλος.

Πόσον συγκινεῖ ἡ *Ἐφημερίς* ὅταν ἀναγγέλλῃ τὴν ἐκ
Σπετσῶν αἴσιαν ἐπάνοδον τοῦ κ. Παππαμιχαλοπούλου.
Μπορεῖ νὰ τὴν παίρῃ κανεὶς ἀξιόλογα διὰ καθάρσιον!

Ὁ κ. Ἀφεντούλης ἀναγγέλλει εἰς τὸν *Αἰῶνα* ὅτι ὁ Γα-
ληνός ὀνομάζει τὰ ἀντιμιασματικὰ **ἀμόλυντα**. Ἐπειδὴ
λοιπὸν αἱ ἀθηναῖαι δεσποινίδες εἶναι ἄσπιλοι, ἀμόλυντοι,
προτρέπομεν τοὺς φοβουμένους τὰ μιάσματα νὰ προσκολ-
ληθῶσιν εἰς αὐτὰς, προσέχοντες μόνον μήπως τὰς μολύνουν.

Ἐκ τῆς μικρᾶς ἀψιμαχίας μεταξὺ *Ἐφημερίδος*, Δούκα
και πρῶην Διευθυντοῦ τῆς ἀστυνομίας, νικητὴς ἐξῆλθε κατ'
οὐσίαν ὁ κ. Βαλέττας εἰς τὸ τυπικὸν ζήτημα! Ἐν τῇ ἀψι-
μαχίᾳ αὐτῇ ὁ κ. Δούκας ἐτραυματίσθη εἰς τὴν πτέρναν δι'
ὄπλου κακῆς πίστεως, ἢ *Ἐφημερίδος* ἔφαγε μίαν σφουγγαρί-
ἀμβεδαπτισμένην εἰς τὸ ρευστὸν ἐνός ἰχθύος ὀνομαζομένου
μουφτεῖ, και ὁ κ. Βαλέττας ἐτραυματίσθη κατὰ τὴν δι' ὄπλου
ὀπισθογεμοῦς.

Ἡ ἀψιμαχία ἐληξεν ὀριστικῶς.